



KRITIKA

Koreografski ključ do vsakdanjosti

Kaja Lorenci:

Morda na videz kdaj kot vsi ljudje

Emanat in Mesto žensk

Stara mestna elektrarna, 4. 10.

●●●●●

jih je razvila že v predstavi Zven telesne tišine, v kateri je pred nekaj leti nastopala skupaj z Ivanom Mijačevićem (ki je bil tokrat v tandemu s33 skupaj z Alešem Zorcem zadolžen za včasih do praga neslišnosti pritajeno glasbo).

Plesalci sedijo med gledalci in polagoma prihajajo na oder – včasih je na velikanskem, popolnoma izpraznjem odru en sam plesalec in situacija je že kar nerodna. Postopoma se mu pridruži drugi, s katerim se zaplete v plesno kadenco, včasih pa se na odru znajdejo trije ali vseh pet in takrat se zdi koreografska situacija v nekakšnem stroju vzrokov in učinkov, ki jih ustvari njihovo skupno telo, še najbolj formalizirana. Sicer je struktura predstave trhla, obstaja bolj kot nekakšen

prostorsko-časovni metronom, ki plesalcem omogoča orientacijo. Ogromno drobnih, igrivih situacij, a tudi neuspešnih srečanj in nerodnosti pa neponovljivo vznikne iz odprtosti vzpostavljenih situacij.

V tem smislu je ta plesna improvizacija nekaj popolnoma drugega kot kakšna samozadostna kontaktna improvizacija, saj vedno ostaja močno zavezana nalogam vzdrževanja specifične prezence, ki nikoli ne pozabi na svoje občinstvo. In priznajmo, dosti bolj nerodna je, dosti več je neuspešnih srečanj. Včasih je celotna situacija na odru več sekund, celo minut, popolnoma abotna. A kaj ni včasih tako tudi v življenju? In to je tisto, čemur se predstava skozi koreografska sredstva – precej uspešno – želi približati. x

Pia Brezavšček

PLES

Letošnje Mesto žensk je prineslo tudi premiero plesne predstave koreografinje Kaje Lorenci, ki si je za naslov, Morda na videz kdaj kot vsi ljudje, izposodi la verza znamenite popevke Poletna noč. Da so ustvarjalci izbrali ravno te, iz konteksta iztaknjene verze, ki predstavljajo kar najbolj splošno in odprto mesto pesmi, nemara ni naključje (čeprav se ukvarjajo tudi z naključji). Predstavi, v kateri poleg avtorice nastopajo odlični gibalci in izkušeni improvizatorji – Katja Legin, ki je bila na premieri še posebno v elementu, Nataša Živkovič, Dejan Srhoj in mladi Žigan Krajncan –, gre namreč prej kot za zapiranje pomenov za njihovo razpiranje. Njihov trud je uperjen v iskanje načinov, kako je mogoče skozi plesne situacije srečevanj na odru vzpostaviti vrsto prisotnosti, ki je lahko v tako umetni situaciji, kot je odrska, vseeno kar se da vsakdanja, nezaigrana, spontana, a hkrati dovolj formalizirana, da se ne pogreza v zasebnost »resničnih odnosov« med samimi performerji.

Morda bi lahko to misel potisnili celo še dlje in rekli, da so iskali tisto, čemur je francoski filozof Gilles Deleuze rekel »singularnosti«. To so specifične točke napetosti in potencialnosti materije, ki so unikatne pri vsaki stvari. A ne gre za individualnosti, za subjektivnosti, bodisi »performerske« bodisi »gledališke«, za v celoti izdelane, v sebi konsistentne like. Singularnosti so prej obče kategorije, a samo do te mere, kolikor je za ljudi splošno imeti telo – čeprav svoja posamezna telesa vsak naseljuje po svoji in v vsakem odnosu drugače. Singularnosti namreč obstajajo samo v srečevanjih in igri sil. Ravno srečanje in igra pa sta tudi glavna motiva predstave Kaje Lorenci. Ta izhaja iz principov dueta in



Srečanje in igra sta glavna motiva predstave Kaje Lorenci. © Nada Žgank